

Het is buitenspel, op een donderdagavond. De voetbal bestaat maar uit 4 pixeltjes die over het groene scherm schieten. Het gebeurt niet vaak dat ze mannenvoetbal aan hebben staan in Café De Saarein. Mijn ogen wijken nog geen millimeter uit van het veld op de televisie. Dat heeft twee oorzaken. Eén: het is hoofdzakelijk een excuus om mijn huisgenoot niet aan te kijken, die er net getuige van was hoe ik honderden euro's inzette op een team dat amper doelpunten op haar naam heeft staan dit seizoen, terwijl ik Jesmé nog een maand huur schuldig ben. Twee: De tinteling in mijn buik die ik voel wanneer ik alles op het spel zet en geen schijn van kans maak.

Ik wed op verliezende mannen, graag minstens één keer per maand. Mannen op een veld, in het zadel, mannen in een boksring. Als ik in de ogen van de spelers kan kijken wanneer ze close-up op televisie komen, voel ik scheuten van verslagenheid in mijn schoot. Het liefst zou ik naast het veld staan om het verlies rechtstreeks door mijn poriën te absorberen.

Niets voelt zo bevestigend als uit volle borst schreeuwen dat mijn team gaat winnen, ik weet het zeker, om vervolgens compleet af te gaan. Verliezen hoort bij me. Het is een oefening in de wetenschap dat niets constant is, en bezit een illusie.

“Brecht, kan ik je even spreken?” Jesmé sjort aan mijn blouse om mijn aandacht te trekken.

“Yes,” zeg ik zuchtend. Ik blijf naar het scherm kijken maar draai mijn lichaam naar haar toe.

“Je moet doen wat je wil hè, maar je staat hier je geld te vergokken en je hebt je huur nog niet overgemaakt.”

“Oh, sorry, helemaal vergeten,” lieg ik. “Doe het vanavond direct.” De laatste weken lijkt geld niet echt meer. Soms vraag ik me af of het wel echt bestaat. Geld is toch verzonnen, eigenlijk, het zijn cijfertjes op een scherm. 0 en 10 verschillen maar één ielig streepje van elkaar. Pixels, soms getal soms voetbal. Ik heb al dagen niet geslapen.

“Ik win wel een keertje. Ik win zometeen wel eventjes. Jij!” Ik kijk op van het scherm en wijs naar een korte vrouw met vlechtjes onder haar pet. Ik stap het trapje af om dichterbij haar te komen. “Ik ga van jou winnen.”

De vrouw met de pet moet lachen. Haar mond is breed en ze heeft een rij mooie, strakke tanden. “Oja? Met wat?”

“Ja,” zeg ik resoluut. “Wat gaan we spelen?”

Ze kijkt naar beneden om daar in haar gedachten te graven. “Boter, kaas en eieren?”

“Is goed,” lach ik, “ik ben een kruisje, jij bent een rondje. Hoe heet je eigenlijk?”

“Numidia.”

“Oke, Numidia O, ik X. Wat zet je in?”

“Pardon?”

“Hoeveel zet je in? Euro's. Ik twintig.”

“Ik gok niet,” zegt Numidia. Ze pakt een bierviltje en graait in haar tas naar een pen.

Ik zucht. “Waarom spelen we dan?”

Numidia volgt mijn handen met haar ogen en vecht tegen een glimlach. “Is goed meid. Ik weet wel wat.”

Ik kijk haar aan en merk ineens de moedervlekjes rond haar mond op. Een constellatie aan donkerbruine stipjes die ik kan lezen als braille: stap voor stap instructies voor hoe haar lippen gezoend wensen te worden.

Numidia ademt kort in. “Als X wint gaan we naar mijn huis, wint O, dan gaan we naar jou.”

Vroeger wedde ik vooral op paarden. Renpaarden die teveel verliezen of ziek worden, worden doodgeschoten door de mensen die voor ze gezorgd hebben. Na hun dood worden er maar drie onderdelen van hun lijf begraven. Dat is traditie. De enige delen van een volbloed die op een begraafplaats komen te liggen zijn het hoofd (als symbool van intelligentie), het hart (moed) en de benen (kracht). De andere delen van het paard gaan ergens anders heen, ik weet niet waar. Als ik kom te overlijden wil ik dat mijn handen (creativiteit) en mijn tong (genot) mijn graf in gaan, de rest mogen ze weggooien.

Het bekendste renpaard aller tijden heet Secretariat. Zijn bestaan heeft afgehangen van een wedje. Kop of munt. De verliezer (munt) kreeg de tweede keus in het kiezen van een merrie om te laten dekken, maar koos de merrie die Secretariat baarde. Hij was een Amerikaans volbloedrenpaard, won de Triple Crown in 1973 en zette nog steeds geldende baanrecords neer in de Kentucky Derby en de Belmont Stakes. Zijn ouders heetten Somethingroyal en Bold Ruler.

We staan op het stoepje van de Elandsstraat en zoeken mijn fiets tussen een horde rokende vrouwen. Het okergele licht vanuit Café De Saarein schijnt me bij.

Ik kijk aandachtig naar de stoeptegels die onder me doortrekken, steeds hetzelfde patroon, alsof we rijden op een loopband. Tegel aan tegel aan tegel, met cement ertussen. Het geborrel in mijn buik zakt met elk hobbeltje in de weg dieper in mijn bekken. Ik kan het bijna horen, het gepruttel van steeds barstende belletjes als in een glas champagne. Als ik mijn ogen dichtknijp, concentreert de voorpret zich achter mijn oogleden, met visioenen van Numidia's ranke vingers die mijn onderbroek uittrekken en hoe haar ogen zullen staan wanneer ik haar mijn naakte lichaam toon.

Secretariat werd maar 19 jaar, al weet ik eigenlijk niet of dat jong is voor een paard om te sterven. Zijn lijk werd onderzocht door Dr. Thomas Swerczek, een dierenarts en onderzoeker, die ontdekte dat Secretariat's hart twee keer zo groot was als een gemiddeld paardenhart. Zo'n 21 pond. In zijn onderzoeksrapport schreef hij:

“Zeker, na het uitvoeren van autopsies op duizenden volbloedpaarden, waaronder merries en hengsten, kwam geen enkel ander paard in de buurt. De meeste anderen waren kleiner, tussen de 10 tot 12 pond.”

Bold Ruler, de vader van Secretariat, had volgens Dr. Swerczek een gemiddeld hart. Hieruit is één logische conclusie te trekken: je hart erf je van je moeder.

Secretariat werd met zijn volledige paardenlijf begraven. Helemaal intact. Ultieme eer, in dit geval het uiteinde van een verloren weddenschap. Zo zijn verliezen en winnen twee kanten van dezelfde munt.